

Гордана Симеуновић

ОТАЦ

Био је дечак
када је виолину уличног свирача,
нацистичком чизмом згажену
склапао, комад по комад.

Од тада га свирачи прате
на овом и на оном свету.

МАЈЦИ

Реци ми,
постоје ли још негде чобани
што разапињу уже по земљи
да помогну јату
изгубљних ждралова,
машу рукама и вичу:
Уже ждрале, уже ждрале!?

Или је све то
само бледа сенка
твога сећања.

МОЈ БРАТ

Дошао је.
Ошишао траву,
повезао лозу.
Ослободио птицу из димњака.

А онда отишао...
да неко друго место
учини лепшим и бољим.

ЖЕНЕ

Не знам колико је цветова убијено
да бих овако опојно мирисала.
Не би ми ни пала на памет та сеча цветова
да не прочитах песму Данила Киша
„Анатомија мириса”.

Али кад на чисту косу
прснем две три капи
опојног парфема
па замахнем,
нека ми Бог опрости,
мислим на тебе,
а не на то несрећно цвеће.

МЕДИТЕРАНАЦ

Борису Кастиелу

*Медитеран није само географски појам,
каже Борис Кастел
на књижевној вечери у СКД- у у Београду,
почетком фебруара 2018,
док из очију, потпуно спремно,
износи и простире пред публику
цивилизације Медитерана
наслагане у крвотоку.*

Не изговара речи које нису поезија.

Као сваки добар поморац
осваја жене...
из првог,
другог,
трећег...
из свих редова.
Са копна,
које остаје презрено.

Ходати...
поштовати правила,
пешачке прелазе,
зелена светла.

Ходати...
прагити знакове.

Залутати.

Проћи
путеве завејане,
путеве пуне,
претицати караване.
Ходати.

Бити звоно,
бити прапорац,
бити тишина..

Стресати таму
тражећи светлост.

Ходати.

БЕОГРАД

Ту је,
надохват руке.
Свакога дана га освајам
као црни Татарин,
као плави Словен,
као Сава Дунав.

Уживам у тој провинцији
као пензионисани римски конзул.

Ослобађам га,
од Турака, од Угара,
од ружних речи.

Док победнички стојим
на брегу за размишљање
пита се:
Кога сам победила?

ПРВИ ПЛАЧ

У Београду,
на углу Балканске и краљице Наталије
стоји знак упозорења:
Прецртана труба.
Пише:
Молимо за шишину.
Бебе се рађају.

Нека нови људи добро чују свој први плач.